

אוצרות

גליון שבעי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

פלאי הבריאה לצמיחה רוחנית

ספר חדשני יצא לאור עולם, הספר 'שיר פשוט' על 'פרק שירה' ובו תובנות מתוך פלאי הבריאה שניתן ללמוד מהם לעבודת השם – על פי משנת רבי נחמן מברסלב זי"ע.

הספר משולב בתמונות מרהיבות על מאתיים עמודי צבע, ולצידם הסברים קצרים על תופעות הטבע, כיצד הן מהוות רמזים עבורנו במישור הרוחני.

הספר מהווה דוגמה לדברי רבינו הקדוש בתורה הראשונה שבליקוטי מוהר"ן כי "צריך תמיד להסתכל בשכל של כל דבר".

להשיג כחנות הספרים 'עין יעקב', כחנות הספרים 'ברסלב' במאה שערים, ובטלפון: 02-5825408

קעמפ ברסלב

וקווי ה' יחליפו כח. בארה"ב מתקיים קעמפ מיוחד לחסידי ברסלב, להתחזקות בדרכיו ועצותיו של רבינו הקדוש זיע"א, בהשתתפות משפיעי חסידי ברסלב, הרב ברוך מרדכי פראנק – בשבת פרשת ואתחנן; הרב משה ביננשטוק – בשבת פרשת עקב; והרב פינחס בונקר – בשבת פרשת ראה.

לפרטים, טלפון: 845-7989504

כל נסיון – נפל מקדם את הישועה

חוזרים ונשנים.

וכך מבטיח לנו רבי נתן: "ואם יחזק את עצמו בכל פעם, כל ימי חייו, להתחיל בכל פעם מחדש, אפילו אם יעבור עליו מה שיעבור – אזי סוף כל סוף יתקבצו כל אלו התקונים שגורם בכל עבודה ובכל התחלה, וכולם יתקבצו לעזרתו, לחזקו ולאמנצו לשוב לה' יתברך באמת. ואז יראה מה שפעל על ידי כל עובדה שבקדושה, שאין שום דבר נאבד לעולם" (שם).

זוהי הסתכלותו של החכם האמיתי: הכשלונות לא מחקו את אותם נסיונות דלים שלא צלחו. כל רצון טוב, כל עשיה קלה, כל התחלה מחדש – נשארת רשומה לנצח, ובכך העת הם יתאחדו ויביאו את הישועה השלימה.

וכך גם בכלל. בתי המקדש עליהם התאבלנו זה עתה, אמורים לכאורה להחליש את דעתנו: הנה, עובדה, כבר היינו סמוכים על שולחן המלך, היינו בני ביתו – ושום דבר לא עזר, החטאים גרמו להחריב את הכל. ניסנו פעם שניה –

והחורבן, ובעקבותיו הגלות המרה היו עוד גרועים מאלה שקדמו להם; מי ערב בעדנו שהפעם זה כן יצליח!?

אבל החכמה שלנו מביאה אותנו אל התהום. חכמתו האמיתית של הצדיק מלמדת אותנו להסתכל נכונה על שני המקדשים שהיו ואינם כך:

לא רק שאין החורבן שלהם סיבה לחשוב שאנחנו לא מסוגלים, אלא אדרבה, הם הם הסיבה לכך שנהיה מסוגלים בעתיד. כל נקודה קדושה שאבותינו ציינו לעצמם בבית המקדש הראשון, נשארה קבועה לנצח. המקדש השני גם הוא הוסיף המון נקודות נצחיות שהוסיפו לאין ערוך ליבנין הקדושה.

כל רצון טוב, בכל הדורות, לשוב ולזכות לבנין בית המקדש, הוסיף עוד ועוד נדבכים בבנין הזה. אנחנו עומדים עתה קרובים יותר מתמיד, ואם רק נוסיף להתמיד בציפייה לגאולה, יצטרפו כל המון הנקודות הנפלאות לעזרתנו ויכריעו את הכף לטובה.

זוהי הנחמה אותה אנו מקבלים מיד אחרי תשעה באב. לנגד עינינו אנו אכן רואים רק הרס וחורבן, אבל אנחנו מאמינים שבעמקי עמקים שמורים ורשומים כל אותן נקודות קדושות ונפלאות שהיו בעת בנין בית המקדש.

כך גם האבלות שאותה ערכנו על בית המקדש: פעלנו וקידמנו בכך את הגאולה, הכל עומד ומתוסף להכרעת הכף, לבסוף נראה מה שפעלנו על ידך, והיא נחמתנו.

"כשאדם הולך אחר שכלו וחכמתו" – אומר רבינו הקדוש – "יוכל ליפול בטעותים ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות חס ושלום" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, יב).

בין החכמות העצמיות הכי חשובות בעיני האדם היא זו האומרת ש"אין חכם כבעל הנסיון". נתאר לעצמנו, פונים לאדם ומנסים לעודדו: 'אולי תקבל על עצמך לשמור על הפה, על העיניים, על המוחשבה?' כל התשובות לא נראות לו מוחצות, כמו זו: 'ניסיתי בעצמי, וראיתי שזה לא בשבילי'.

ואם בניסוי חד פעמי ששכל כך, כל שכן כשניסה כמה פעמים, ועל אחת כמה וכמה כאשר מאחוריו מלאי של נסיונות-נפל שלא צלחו. הוא חש עצמו חכם, כיון שהוא לא מדבר על משהו מצוין מן האצבע; הוא לא סומך על שמועות פורחות, אלא על דבר בדוק ומוכח, משהו שעבר את הנסויים שלו עצמו; הוא יודע היטב במה מדובר...

וכגודל החכמה: שהוא רואה בכך, כן גודל 'הטעותים והמכשולות הרבים' כמו גם הרעות הגדולות שחכמה עצמית כזאת יכולה להמיט עליו.

אך הבה נשמע איך מסתכל חכם אמיתי על הניסויים הללו שבעינינו נראים ככשלונות שמוטב שלא להזכר מהם.

"כן הוא בכל אדם ובכל יומן" – אומר רבי נתן – "שאף על פי שמתחיל פעמים הרבה אין מספר בעבודת ה' יתברך ונופל בכל פעם, אפילו אם נפלתו גדולה מאד שנופל חס ושלום לעבירות ממש החמא לצלן – אף על פי כן, כל מה שהתחיל איזה התחלה בכל פעם אינו נאבד לעולם, כי אף על פי שבשעת הנפילה נתקלקל הכל, מכל מקום נשארת תמיד רשימה מכל עבודה ועבודה ומכל התחלה והתחלה. ואלו הרשימות הם תקונים נפלאים והם נצרכים ומוכרחים מאד אל בנין הקדושה שצריכין להקים" (ליקוטי הלכות, תפלת ערבית, ד-לד).

כל התחלה שלא הצליחה להחזיק מעמד, לא רק שאי אפשר להשתמש בה כחוכחה שאין מה לנסות, צריכה לעודד, לחזק ולתת תקוה לעתיד, מכיון שהיתה כאן התקדמות נפלאה שכוונו אשר כל נסיונה שתבוא אחריה לא תוכל להחזיר אותה לקדמותה.

שכן כל התחלה חיה וקיימת לנצח, והצדיק משתמש בה כדי להחזיר בתשובה את נדחי ישראל.

זוהי האמת על נסיון-נפל גם כזה שבסוף לא הוסיף אדם זה לנסות אותו שוב. אבל פי כמה וכמה מועילים נסיונות

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
אב	ח"א	ח"ב - ח"ג	ח"א	חולין	
א	יג	קב.	רמח	תקצא תקנב	מח
ב	יד	קב:	רמט	תקנז תקנז	מט
ג	טז	קג.	רנ	תקנז תקנז	נ
ד	טז	קג:	רנא	תקנז תקנז	נא
ה	יז	קד.	א	תקנז תר	נב
ו	יח	קד:	ב	תרא תרב	נג
ז	יט	קה.	ג	תרג תרד	נד

י"ל ע"י "אוצרות ברסלב"

ת.ד. 50617 בית שמש

טל. במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב: 1-718-8552121

מוקד הישועות: 1800-255-522

ניתן לקבל את הגליון מידי שבע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

לעבוד על הרצון

למוטב (פתיחת מדרש איכה) וכפי שהעיד רבינו על ספריו הקדושים שכל מי שיעסוק בהם "בוודאי יהיו נבקעין אצלו כל גידי קשיות לכבו" (היי מוהר"ן ש"מט).

אלא שאסור לשכוח כי הרצון הוא המנוע של כל ההתקדמות שלנו. לפיכך יש להשקיע בכיסופים אל הטוב ואף להביא את הכיסופים לידי ביטוי בתפילה ובתחנונים – ואזי כל הרעיונות היפים, המוסר וההדרכה יבואו כמים קרים על נפש עייפה.

זאת ועוד, אחרי שמלבים את שלהבת הלב ברצון ובהשתוקקות לה, כי אז לא רק ספרי המוסר והיראה מעוררים להתקרב לה, אלא כל דין וכל פרט בתורה מעורר לאהבת ה' וליראתו.

הלא כן דרשו חז"ל על הפסוק: "ואהבת את ה' אלוך" – "מהי האהבה? והיו הדברים האלה" (= דברי תורה), שמתוך כך אתה מכיר בקדוש ברוך הוא ומתדבק בדרכיו" (רש"י דברים ו.ה).

כל זה רמזו בדברי דוד המלך: "אז אמרתי גנה באתי במגילת ספר כתוב עלי" (תהלים ט) – בכל ספר, בכל מקום שאני פותח, אני רואה ומרגיש שהדברים נאמרו עלי ונוגעים אלי אישית, זאת מפני ש"לעשות רצונך אלוך חפצתי" – שאני רוצה באמת לעבוד את ה'.

תפוחים ואכל בלי רשות, וכשבעל הבית צעק לעומתו: "לא תגנובו זה איסור מפורש בתורה! הוא הגיב בנחת: "איזה תענוג, גם לאכול תפוחים עסיסיים וגם לשמוע דברי תורה"...

זה היה מצחיק, אלמלא היה זה עצוב. כל כך הרבה דברי מוסר ויראה מתבזבזים ולא מנוצלים רק בגלל שאין רצון כן להשתפר, רצון המהווה את הקרקע שמצמיחה את השיפור.

הדברים אמורים כלפי התעוררות מדברי מוסר, אך גם כלפי מאורעות האדם. כידוע, כל המאורעות, הנעימים יותר ובעיקר הנעימים פחות, נועדו לעורר אותנו לפשפש במעשינו ולשוב אל ה'. אך גם כאן, מי שבאמת רוצה ומשתוקק לשוב אל ה' די לו ברכוז קל כדי להתעורר ולהבין. אבל כשאין לו רצון אמיתי, אפשר לנער אותו ולנער אותו – והוא לא יתעורר, כפי שקבעו חז"ל (ברכות ז ע"א): "טובה מרדות אהת בלב (= שאדם שם אל לבו מאליו – רש"י), יותר ממאה מלקיות".

אמת הדבר שהעיסוק בספרי מוסר וחיוק – חשוב וחיוני; בלעדי זה היה הניצוץ שבלבנו דועך וכבה. יתירה מזאת, עצם העיסוק בדברים קדושים מעורר בנו את הרצון הפנימי לעשיית טוב, שהרי המאור שבתורה מחזיר

"כשאדם רואה ולומד בספר, ובכל מקום שהוא רואה ולומד מוצא את עצמו, היינו לוקח לעצמו מוסר... זה סימן שחפץ לעשות רצונו יתברך.

"וזה [פירוש הכתוב בתהילים מ, ח-ט]: 'אז אמרתי גנה באתי במגילת ספר כתוב עלי' – זה סימן – 'לעשות רצונך אלוך חפצתי'".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א, קכא)

ובכן... אם אתם חושבים שקריאה בלבד של העלון הזה למשל, תביא לכם יראת שמים – טעות בידכם. רבינו יונה בספרו 'שערי תשובה' (שער ד) זועק: "אם האדם לא יעורר עצמו – מה יעילוהו המוסרים?!"

אנחנו מוצפים בשפע של דברי חיוק והתעוררות, מאמרי מוסר והדרכה, רעיונות יפים על פרשות השבוע. אבל העיסוק בדברים אלה איננו בהכרח ערובה לשיפור רוחני שלנו, שכן אפשר לקרוא וללמוד הכל, אך באיזשהו מקום זה עובר לידנו ולא נוגע בנו. בלי רצון וכמיהה מוקדמים, כל הלימוד והעיסוק בספרים הקדושים יכול להוביל מקסימום למסקנה ש...החבר שלי צריך להשתפר בתחום זה או אחר.

כמה נוקב הוא המושל על האיש שנכנס לגינת חברו, קטף

רבי מיכל מיאסי – תלמיד מוהרנ"ת

ראש השנה. והיה לר' שלמה איזה קרוב, ונתחתן אצל ר' מיכלי, והיה נוסע איתם על ר"ה. ור' שלמה שאל אותו: 'מה ראית באומן?' והוא היה מספר לו שמה שבאין בעצמו, והשלום עליכם שנותנים זה לזה – יכולים להתקרב לרבינו ז"ל. כי באים מאות מאות אנשים מכמה מדינות, ויש שאינן מכירין זה את זה כלל, והם נותנים זה לזה 'שלום עליכם' בשתי ידיים ובקול רם ואהבה וחיבה יתירה שאין כמוהו, ואחד שואל לחברו: 'אחי, היאך עבר עליך השנה? ואיך עשית בעבודת ה'?... והיה הולך לכל חבורות אנשים שמדברים שם או להזוגות שנותנים זה לזה שלום – ולא שמע שום פעם שיהיו מדברין מגשמיזם, רק מהתכלית ותשובה ועבודת השם" –

בחרפות של בעלי, והוא כבר נפטר, וגם שלושה בנים, ולא נשאר לי רק הילד הזה, עין אחת שבראשי, ועתה נחלש גם הוא" –

"ומיד התחיל מוהרנ"ת להבטיחה שיתרפא. והשיבה לו: 'בדבר מסוכן כזה אין עוד רצוני בהבטחות, רק ישכב הילד הזה בביתכם, ואם ימות גם הוא כאחיו – ימות בביתכם. ותיכף ברחה מבית מוהרנ"ת ולא רצתה לילך עוד להילד, עד שבאו ואמרו לה שהילד התחיל לשוב לבריאותו, ואז באה לבית מוהרנ"ת שתיקה את הילד. וכן היה, שנתרפא בשלמות".

לימים עבר רבי מיכל להתגורר בעיר יאסי שברומניה. שם קירב רבים לאורו של רבינו. כותב על כך החסיד רבי שמואל הורביץ בספרו 'ימי שמואל': "סיפר לי ידידנו מאנ"ש הר' שלמה קאוולער, שהוא היה מהמקורבים מאנ"ש מיאס... שהיה אז קיבוץ גדול מאנ"ש ביאס ובשאר עיירות ברומניה, והרבה פעמים היו מתקבצין פתאום ביחד על איזה ימים אצל אחד מהם, והיו סוגרין השערים והדלתות, והיו לומדין ביחד תורה מליקוטי מוהר"ן ועושיין התבודדות מהתורה שלמדו... וה"ר מיכלי מיאס, שהיה שם-דבר בין אנשי שלומנו, היה אצלם הראש שלהם.

"וככה היו נוסעים כולם יחד לאומן, שהיו שוכרין וואגאן (קרין) עבורם. ונסעו ביחד כמה פעמים בשנה, ובפרט על

היה מקורב למוהרנ"ת בתקופת ההתנגדות העזה כנגדו. בקונטרס 'ימי התלאות' כותב רבי אברהם בן רבי נחמן עובדה נוראה ששמע מפיו:

"באותו הזמן של המחלוקת הגדולה, היה כברסלב מתנגד אחד שהרבה מאד לקלל ולחרף את מוהרנ"ת. וישאל אותו אחד מאנשי מוהרנ"ת: 'איך לא תירא לחרף ולגדף איש דבוק בתורה ותפילה כמוהו, ומה רווח יהא לך בחרופך' ועוד דברים כאלה. אבל המתנגד הזה היקשה ערפו והחזיק בחרופו.

"אחר קצת ימים נחלה המתנגד הנ"ל וימת. ואחר כך, תיכף נחלה ומת אחד מילדיו הקטנים. ואחר כך נחלה וימת גם הילד השני. ואחר כך מת הילד השלישי. ואחר כך נחלה הילד הרביעי, והוא האחרון, כי לא היו לו ילדים יותר מאלו הארבעה.

"וזוגתו האלמנה נכספה מאוד בכל ליבה לרוץ לבית מוהרנ"ת לפייסו, כי ראתה ממש בעיניה שלא היתה המכה הזאת – רק בגלל החרופים של בעלה. אבל לא ידעה אם יועיל לה הפיוס, כפי הרדיפות שרדף וחרף אותו בעלה עד לחייו.

"ואף על פי כן, מרוב מכאובי ליבה על מיתת בניה ועל חולשת הילד הזה האחרון, לקחה על ידה את הילד והביאה אותו לבית מוהרנ"ת, כמו שהיה בחולשתו, ואמרה למוהרנ"ת בזה הלשון: 'אני בעצמי איני חייבת

לכל אחד גבולות שונים שמעבר להם אסור לו להרהר.

(עפ"י חיי מוהר"ן, תקס)

טבילה שהצילה ממוות

אחר סימן כלשהו למקור מים - - -
עברה שעה, חלפו שעותיים, ועדיין משוטט הוא תחת השמש הקופחת. כל החיפושים העלו חרס, ולמרבח הצער לא הצליח למצוא אפילו רמז למקום שבו ניתן להטהר במי מקוה קדושים.

בינתיים נערך מיפקד במחנה, ועד מהרה גילו המפקדים כי רבי גדליה חסר. בימים ההם לא היו עריקים זכאים אפילו למשפט שדה, דינו של חייל כזה היה נחרץ למוות ביריה. למפקדים לא נותר אלא להמתין לשובו של רבי גדליה - - -

אולם יושב בשמים ישחק, ובעוד רבי גדליה נמצא במרחק רב מהמחנה, מתקרבת להקת מטוסים בריטיים שמתקיפים את המחנה בפצצות רבות עוצמה, ותוך דקות ספורות לא נשאר מכל אנשי המחנה שריד ופליט - - -

רבי גדליה היה כה רחוק מהמחנה עד שאפילו הדי ההתפוצצויות לא הצליחו למושך את תשומת לבו. בלב מפרפר מפחד החל לעשות את דרכו חזרה לעבר המחנה, כולו תקווה שיתרחש נס והזקיפים לא ישימו לב לחדירה הסמויה...

אין לתאר את שמחתו כאשר הבחין באודים העשנים שהתמרו מעל השטח בו שכן המחנה - לא רק חייו ניצלו ממוות בטוח, אלא מרגע זה ואילך משוחרר הוא לנפשו מצרת השעבוד.

מסירות נפשו של רבי גדליה למען טבילה במקוה, היא זו שעמדה לו. שהרי כך הבטיח רבינו הקדוש (חיי מוהר"ן, תעה): "מקוה מסוגל להנצל מרוצחים".

לרגע נדמה לו כי נמצא הוא במקומו הקבוע בניסעים שולי (בית הכנסת של ניסן בק 'תפארת ישראל') אשר בירושלים העתיקה. אכן, הגוף נמצא ביד אויב, אבל הנפש אינה נכנעת. את הלב ואת המוח, ובפרט את הפה, לא הצליחו הטורקים לחמוס ממנו; עומד הוא כסדר על משמרתו, ופיו אינו פוסק מלהגות בדברי תורה ותפילה.

בחסדי שמים, אפילו התפילין נמצאות עימו, ומדי בוקר עם קרני השמש הראשונות, מוציא רבי גדליה את רוב גופו מתוך האוהל, בכדי שהחיילים הטורקים הישנים עדיין לא יבחינו במעשיו, הוא מניח תפילין וקורא קריאת שמע.

בכל זאת חסר לו לרבי גדליה דבר-מה; עם כל רצונו החזק, הרי שטבילה במקוה טהרה נותרת כאן בגדר חלום. בסביבה אין למצוא מקור מים, אף המחנה מוקף בשמירה הדוקה, ואוי לו למי שינסה לחצות את הגדר.

חודשיים תמימים עברו, ונפשו של רבי גדליה יוצאת לטבילה במקוה. באחד הימים נפלה הזדמנות לידי: הוא הבחין כי באחת מפינות הגדר התרופפה ההשגחה במקצת, לבו נשא את רגליו, ובלי חשבונות דילג לעבר המרחבים, כשעיניו תרות

מחנה הצבא הטורקי ששכן בפאתי העיר באר שבע, הטיל את אימתו על כל הסביבה. המפקדים האכזריים היו בבחינת "אין גבור כמתיימש", כאשר בכל החזיתות הם הולכים וניגפים לפני הבריטים הכובשים, הם פרקו את תיסכולם על החיילים המסכנים שגויסו למלחמה חסרת הסיכוי.

מלחמת העולם הראשונה משתוללת במלוא עוזה, תושבי ארץ ישראל סובלים רבות, הן מעוני ורעב, הן ממוחלות ומגופות, והעולה על כולנה: גיוס כפוי של רבים וטובים מהחרדים לדבר ה'. בחורי חמד ואברכי משי שלא הבינו בנשק ובמלחמה כהוא זה נחטפו לאור היום והובלו לחזית, כשחלק גדול מהם לא שבו עוד בחיים. רבים מילדי העיר נעשו יתומים בן-לילה, נשים צעירות הפכו לעגונות.

באותו מחנה צבאי השוכן בסביבת העיר באר שבע, בין טורקים מוגזשים, מתהלך לו אברך ירושלמי, חסיד ברסלב נלהב, רבי גדליה ברגר שמו. תמים במעשיו הוא רבי גדליה, מצדיק עליו את הדין ומשדל כלל יכולתו להגביר את אמונתו האיתנה בתוך חושך הגדול בו הוא נתון. מוחשבותיו משוטטות בתורות מ'ליקוטי מוהר"ן', גם ב'ביאור הליקוטים' העמוק יש לו יד ושם.

השבוע לפני...

השבוע לפני 191 שנה

■ מסע לארץ ישראל שנכשל באיבו

מאז ומתמיד היו למוהר"ג כיסופים רבים לבקר בארץ הקדושה, כפי שרבינו הקדוש בעצמו זכה. בסופו של דבר אכן זכה להגשים את חלומו במסעו המפורסם בשנת תקפ"ב.

אך לא כל-כך מפורסם הוא מסעו לארץ-ישראל שנתיים קודם לכן, בקיץ תק"פ, מסע שהסתיים בעיר הנמל אודסה בכשלון חרוץ, ומוהר"ג נאלץ לחזור לעיר מגוריו בפחי נפש.

היה זה כאשר הגיע מוהר"ג לאומן בערב ראש חודש אב, בכדי להשתטח על הציון הקדוש. שמועה גונבה לאזניו כי רבי שמעון מקרימניטשוק תלמיד רבינו נמצא באודסה, במטרה לנסוע לארץ ישראל, וככל הנראה גם רבי נפתלי תלמיד רבינו יצטרף אליו למסע.

מוהר"ג שידע היטב כי רבי נפתלי "יש לו כיסופין גדולים לארץ ישראל זה זמן רב", התחיל לחשב כיצד יוכל להצטרף למסע הנכסף עם חבריו בלב ובנפש. אולם, באותה מידה הסתפק רבות אם לצאת לדרך בלי חברו רבי יהודה אליעזר שעמו סיכם לנסוע לארץ ישראל בבוא העת (כפי שאכן התרחש לנסוף). כמו כן חשש שמא ייחלש 'הקיבוץ הקדוש' של ראש השנה באומן, אם וכאשר שלשת התלמידים לא יזפיעו בו.

למרות הספקות, לא התמהמה הרבה, ולקראת 'שבת חזון' אנו מוצאים אותו מדרים לעבר העיר באפוליה, שם אף הספיק לפעול גדולות ונצורות, כאשר "נתקרבו אלי בני הנעורים החדשים, ונתעוררו להשם יתברך בהתעוררות גדול בדרך אנשי-שלומו הנקראים על שם רבנו ז"ל".

בשבת נחמו שוהה הוא בעיר ניקולאייב שבדרום אוקראינה; וביום רביעי, חמשה עשר באב שנת תק"פ, הוא מגיע לאודסה. "ובאותו היום, קודם שננסתי לאדעס, בא אלי שמחה גדולה ושמחתי מאד. וכל שמחתי היה, כי היה נראה לדעתי שמכאן אסע לארץ ישראל".

מובן מאליו שכאשר שמע רבי שמעון כי צדיק בא לעיר, הועיד את פעמיו לעבר האכסניה של מוהר"ג. "ובא אצלי, והיה בינינו שמחה גדולה, לגודל אהבתנו העצומה מאד".

למחרת נועדו שוב שני הידידים בכדי להסדיר את העניינים הכספיים להפלגה. הזמן דחק, היות וכבר לקראת השבת היתה הספינה אמורה להפליג. באותו יום אף הספיק מוהר"ג לשלשל לסוכן הנסיעות סכום נכבד כדמי קדימה עבור כרטיס ההפלגה. אך לאחר שהספינה התעכבה קצת, החלו שוב הספקות לצוץ. "עד שהיתה דעתי תלויה במשקל, ולא יכולתי להכריע לכאן ולכאן. סוף דבר, שנים או שלשה ימים אחר שבת, הנחתי לאיבוד האדרוף (= דמי הקדימה), וביום המישי בבוקר חזרתי לאומן, ולא נסעתי לארץ ישראל אז... והיה לבי נשבר בקרבי מאד, וחזרתי לאומן בפחי נפש".

(ימי מוהר"ג ח"ב, יג-יד)

לחידודא

חידה מס' 110

מי יכול להבין את הספר הנשרף שחיבר רבינו?

הפתרון לחידה מספר 109

רבינו הוא 'קנקן חדש מלא ישן' או 'קנקן ישן מלא חדש'?

'קנקן חדש מלא ישן'

(חיי מוהר"ן, רפט)

זכה בהגרלה לחידה מס' 108

מרדכי אלעזר דרוק, בתי מילנו, ירושלים.

בסך 50 ש"ח קניה בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-9950000. לאחר בחינת השפה, תקשוני 1-9-2-1 והשאירו הודעה. בין הפותרים נכונה עדי יום שני בשעה 12 בלילה. תערוך הגולה על זכות קניה בסך 50 ש"ח

"וַיִּדְעַת הַיּוֹם וַהֲשִׁבְתָּ אֶל לִבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׂמַיִם מְפִיעֵל וְעַל הָאָרֶץ מְתַחַת אֵין עוֹד" (דברים ה, לט)

אדם אינו יכול לעבוד את ה' בשלמות כשהוא נצרך לבריות, כלומר כשהוא זקוק לקבל מהם טובות הנאה או כבוד. שכן במצב כזה, קשה מאוד לעבוד את ה' אך ורק כדי לעשות נחת רוח לקדוש ברוך הוא, ולא בשביל למצוא חן בעיני בני-אדם.

זו הסיבה שאנו מבקשים בברכת המזון: "ואל תצריכנו ה' אלוקים לא לידי מתנת בשר ודם... שלא נבוש ולא נכלם לעולם ועד".

מאידך גיסא, קשה מאד שלא לקבל בכלל טובות מבני אדם. אומנם מצאנו צדיקים, כמו שמואל הנביא ועוד שלא נהנו כלל מכספי אחרים, אבל צדיקים רבים אחרים לא נהגו כך, כפי שסיכמה זאת הגמרא: "הרוצה ליהנות (משל אחרים - רש"י) יהנה כאלישע; ושאינו רוצה ליהנות אל יהנה - כשמואל הרמתי" (ברכות י"ג"ב).

העצה היא אפוא להחזיר עמוק בלב את ההכרה שה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת - אין עוד, ולהרגיש שאין עוד שום כוח בעולם זולתו, וגם כשמקבלים פרנסה או הטבה אחרת, מקבלים אותן רק ממנו יתברך.

זהו עומק הבקשה שלא נצטרך לידי מתנת בשר ודם - "שלא נבוש", שלא נתבוסס בבושה הזאת שכאילו האדם הוא זה שנותן לנו או מסייע לנו, אלא נרגיש שכל מה שיש לנו הוא רק מאת ה' יתברך.

ובהמשך ברכת המזון: "ונמצא חן ושלל טוב בעיני אלוקים ואדם" - עלינו להכיר טובה לכל אדם שמטיב לנו, אך כל השתדלותנו צריכה להיות קודם כל למצוא חן בעיני ה' יתברך, כך שלא נקפיד ולא נכעס על מי שמסרב להטיב לנו, שהרי ה' הוא האלוקים - אין שום מציאות אחרת בעולם חוץ ממנו!

(עפ"י ליקוטי הלכות, מתנת שכיב מרע ב, ה)

שאלה:

איך יכול אדם מגושם להפוך לחלק מהקדושה, כפי שרבינו דורש את הפסוק: ארץ "אוכלת" יושביה! תשובת הרב אליהו נטע גודלכסני:

בכל אחד מאתנו יש טוב, אבל יש גם רע, מה שמביא לנו את כל ההתמודדויות, הכשלונות ומפחי הנפש. אך רבינו מגלה שיש אפשרות להיות 'נאכל' על ידי הקדושה, דבר הנותן לנו סוכי לעבוד את ה' באופן מושלם, כפי שאנחנו מתפללים יום-יום: "הוא יפתח לבנו... ולעבדו בלבב שלם".

רבינו גם מגלה לנו את הדרך לכך, על פי הפסוק "שכן ארץ ורעה אמונה" (תהלים לו) - "שאתה תהיה רועה ומוזין את האמונה" כלומר, שאם האדם לא יזיח את האמונה אלא יזין אותה, הוא יהפוך במשך הזמן לחלק מן הקדושה.

כדי להסביר את העניין, נתבונן בסיפור 'החכם והתם' שבסיפורי מעשיות ט, אשר לפי דברי רבי אברהם ב"ר נחמן (בספר 'וכיכי אורי') אמור לשמש כהדרת חיים לכל אחד מאתנו.

מסופר שם על 'חכם' שמצא חסרון בכל דבר, הן באכסניה שלו והן בעבודה שלו. כשצייר על הילום וטעה טעות כה קטנה עד שאינה מורגשת, הצטער מאד. גם כשהחייט טעה במעט באחד מקצות הבגד שלו, היה מלא ייסורים.

לעומת זאת חברו ה'תם', לא הסתכל כלל על מה שחסר לו. רק אדרבה, במעט שהיה לו, הלחם היבש, המים והמעיל המגושם שלו, היה שמח ומלא אושר, ממש כאילו היה לו כל טוב שבעולם. גם בעבודת הסנדלרות שלו הסתכל תמיד על הצד החיובי: כמה טובה ונאה ונחמדה הנעל שהוא מייצר - אף על פי שבאמת היתה נעל עלובה שנמכרה בחצי מחיר של נעל נורמלית.

צורת התנהגות זו הביאה כל אחד מהם למצבים הפוכים: החכם הדרדר והלך עד שכפר בקיומו של המלך השולט במדינה, וירד לשאול תחתית. לעומת זאת ה'תם', עלה מעלה מעלה עד לדרגת ראש השרים, דבר המרמז לדרגה רוחנית עצומה.

שכן כאשר אדם מתעסק בדבר-מה, הוא מתמזג עם הדבר שהוא עוסק בו. כשהוא מתעסק רק בחסרונות ורע - הוא נופל לעצבות ולדיכאון, והוא עלול להגיע לעברי פי פחת. אבל אם הוא משתדל להדגיש את הטוב שבו, ולהיות שמח ומאושר בו - הוא מתחבר אל הטוב עד שהוא ממש "נאכל אל הקדושה".

זו הכוונה להיות "רועה ומוזין את האמונה" - להתעסק תמיד עם נקודות האור והאמונה שבהן, לדבר עליהן ולשמוח בהן ולעשות מהן עסק: 'ברוך השם, היום זכיתי להתפלל שחרית, ליטול ידיים ולברך, ללמוד, לעשות צדקה, עוד נקודה טובה ועוד מצוה'... והכל בעקשנות ובהתמדה, בלי להתעייף.

כך נותנים 'אוכל' להיות לאמונה עד שנהפכים לחלק בלתי נפרד ממנה, בדיוק כמו שהאוכל הופך לחלק בלתי נפרד ממי שאוכל אותו.

כמוכן, יש להקדיש שעה ביום לחשבון נפש, להתבונן במה שיש לשפר, לבכות ולהתחנן על כך. אבל את כל שאר היום למלא בשמחה ובחדווה, ולעשות את עיקר העסק מהאור ומהטוב.

מספרים שרבי אהרן הגדול מקרלין פגש פעם בחברו מילדות, יענקל העגלון. הלה שאל אותו: "הרי שנינו למדנו באותו חידר, אצל אותו מלמד, שנינו שאפנו ביחד לגדולות - כיצד אתה הפכת לר' אהרן הגדול, בעוד שאני הייתי לעגלון פשוט ביותר?!"

ענה לו רבי אהרן: "כשאתה נכשלת מדי פעם, התהלכת כל הזמן במרירות על הכישלון, דבר שהביא אותך במשך הזמן לקרירות וליאוש. בעוד שאני התעקשתי לשמוח תמיד דווקא בהצלחות, הקטנות ככל שהיו, דבר שחזק אותי תמיד לשאוף ולעלות עד שזכיתי להגיע אל מה שהגעתי".

אומן ראש השנה
ההרשמה בעיצומה
החל מ-
\$655 | \$535
אחרי שבת
02-5410100

היכן רכשת כרטיס?
זה באמת לא משנה!
אצלנו
ניתן להשיג את כל שירותי הקרקע:
לינה, ארוחות, והסעות,
ברמה הגבוהה ביותר!
ESL
א.א.א. אָל
02-999-72-72
רח' חפץ חיים 33 (ליד זכרון משה) ירושלים

בעת צרה, בשעת מצוקה. גם בעת שמחה ובכל זמן
מוקד הישועות 1-800-81-81-81
להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן
לישועה וצלחה, לרווח ופרנסה, לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושטחת חיים

המפיעים

<p>ירושלים הר"ר שמואל מאיר חשין הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p>	<p>ירושלים הר"ר יחזקאל יצחק גבאי הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הבר מצוה להב' אבנר נתן נ"י</p>	<p>בני ברק הר"ר אורי קליגה הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לע"נ אימו מרת תנה טיבל בת ר' משה עליה</p>	<p>ירושלים משפחת פפנהיים הי"ד תרמו והפיצו 500 גליונות לרגל יום השלושים לע"נ מרת פסיל בת הר"ר משה הכהן פפנהיים עליה</p>	<p>תקוע הר"ר ישראל מאיר מלמד הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לע"נ אביו הר"ר אשר אפרים בן הר"ר שרגא פינבל מלמד וצל"ל</p>	<p>ירושלים הר"ר אשר אלטר וולרשטיין הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת אירוסי הבן חיים גבריאל הי"ד ומחוחו</p>
<p>ירושלים הר"ר שלמה דייטש הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת אירוסי הבת שחתי'</p>	<p>ירושלים הר"ר שלמה קורנהויזר הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבת שחתי'</p>	<p>ירושלים הר"ר יעקב נתן אנשיין הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p>	<p>ירושלים משפחת הרוביץ הי"ד תרמו והפיצו 500 גליונות לע"נ הר"ר משה נחום בן הר"ר ר' שמואל הלוי הרוביץ וצל"ל</p>	<p>ירושלים נתרם והפיץ 500 גליונות לע"נ מרת תנית חיה ע"ה בת תבלחטי' רחל נלבע' ד' תמוז תשע"א תנצב"ה.</p>	<p>ירושלים הר"ר שלמה דייטש הי"ד תרם והפיץ 500 גליונות לכבוד שמחת אירוסי הבת שחתי'</p>

זכות הפצת האוצרות

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת
אחרי האסון שפקד אותנו עם פטירתו הטראגית בדני יטוי של הבחור החשוב והוקר כמר נחמן אליהו ז"ל
בן יבלחטי' א"ה ר"ר ר' חיים פיש הי"ד
מתאריגים את הקיום לז' שם ושארית ע"י
כתיבת ספר תורה מהודר
כל עמוד בספר התורה 550 ש"ח
(יש אפשרות לתרום גם חלק)
ניתן לציור קרטיס בלב 057-3163306
או ניתן לשלוח לתד: 50616 בית משם
נתן גם להפקיד בבנק הדואר
מס' ת"ת-1 8227614 (רחמי ורמעי פיש)

מקייב לאומן, בנחת ולא בצער, ברווח ולא בדחף, בכבוד ולא בביזוי
רק עם אירו פנים!
באים, מעבירים ברקוד, עולים על הספרינטרים ומוסעים!
החל מ **\$487**
מחבר טיטוס נרחב **\$699** בלבד (מרוסם בחלל בריסל)
02-800-8080 EuroPrim
התנועת המערבית בתוספתים מאפשרת ביטוח נתינים בשעת התמודדות עם אלפי נוסעים בן זמנית ייצוגיים כספי נכבדו בן זמנית אלפי נוסעים בן זמנית